Ч. 64. Середа 21 марта (3 цьвітня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівской".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ґерманізация в Познаньщині. — Ворохобничі стремлїня в Бразилії.)

Пруські власти чим раз більше ґерманізують Познаньщину. Аби своє поведенє оправдати, офіцияльна і півофіцияльна праса нарікає на польонізацию всхідних провінций і взиває міродатні круги до самооборони. Оногди забрала в тій справі слово Nordd. Allgem. Zig Грізний упадок німеччини у всхідних провінциях — пише она — є безперервно предметом найповажнїйшої журби управляючих кругів в Прусах. Президент міністрів рішив ся, по докладнім розслїдженю всїх практичних проєктів, довести до одноцїльного, скілько можливе, діланя всїх чинників, що можуть причинити ся до відверненя небезпечности, грозячої німецкому елементови з причини скорих поступів польонізациї німецких міст і сїл. — Оногди відбула ся конференция з начальним президентом Познаня, на котрій обговорювано ріжні зарядженя, специяльно полїтичної натури, котрі мають служити згаданій цїли. Між иншим обговорювано справу основаня домів для німецких товариств в Познани і більших провінцияльних містах, евентуально при помочи державних субвенций. Піднесено також потребу оживленя многих місцевостий при помочи ульокованих там ґарнізонів.

Від часу зложеня з престола бразилїйского цїсаря дон Педра і поваленя монархії в Бразилії, а заведеня там републиканьского правлїня, непокоять Бразилїю безпастанно внутрішні заколоти, проби привернення монархії і суперництво републиканьских сторонництв. Таку невдалу пробу ворохобні пережила Бразилїя в послїдних днях. Правительство Сполучених Держав Бразилії оголосило перед тиждпем, що велїло арештувати адмірала Кустодіо де Меллє, бо той ширив серед маринарки революцийні гадки. Арештованє то, як каже дальше урядове оповіщенє, зробило в столици краю добре враженє і пема вже чого боятп ся, аби нарушено спокій. В тій заяві бразилїйского правительства, крпє ся спинепа в послїдній хвили проба поваленя републики а заведеня на ново монархії. Приватно доносять, що адмірал де Меллє в порозуміню з товаришами і кружком горожан, невдоволеним з теперішних відносин, хотів в найблизшім часі викликати ворохобню і всї приготовленя були вже покінчені. Ворохобня мала розпочати ся убитєм президента Кампос Саллєс. Серед заколоту, викликаного тим убийством, хотїли монархісти при помочи войскових заговірників перетягнути на свою сторону войско і маринарку і обсадити державні будинки. Правительство мав обійняти тимчасом триюмвірат зложений з адмірала де Мелльо, маршалка Кантуаріо і адвоката Перейри. Дальші наміри заговірників незвістні. Однако републиканьске правительство мало ся на осторозї, а викритє заговору улекшила та обставина, що на єго чолї станув знов звістний від давна з своїх стремлень революцийних де Мелльо. Він вже в р. 1892 хотів допустити ся зради державної по збомбардованю столиці і від тоді републиканьскі власти слїдили уважно кождий крок небезпечного адмірала. Отже супротив горячкового руху, який від кількох місяців заволодів в монархічних кругах і непокоячих поголосок не тяжко було найти бразилїйским републиканам гнїздо заговору і спинити єго в самім початку.

„Руска Бурса реміснича і промислова" у Львові в адмін. роції 1900.

Другі звичайні загальні збори членів товариства „Руска Бурса реміснича і промислова" у Львові відбули ся дня 4 н. ст. марта 1901. Збори ті відкрив голова товариства п. Василь Нагірний, підносячи важнїйші моменти з дїяльности Товариства, а опісля відчитав касиєр п. Іван Бачиньский справозданє з дїяльности Товариства за рік 1900.

Одною з найважнїйших справ для нас Русинів єсть без сумніву справа розбудженя між нашим міщаньством і селяньством заінтересованя і замилованя до ремесла і промислу. При тяжкім оподаткованю нашого хлїборобa, при зрості населеня, а слїдом того через подїл ґрунтів і роздробленє селяньских господарств половина наших селян не єсть вже нинї в силї з рільного господарства вижити і удержати своєї родини. В наслїдок того наш хлїбороб-селянин, не маючи средств до житя, емиґрує або іде на службу і попадає в економічну за-

48)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З англїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Тоненька смуга сьвітла добула ся з поможи хмар. В сріблавім блеску виступили різко і понуро дві постаті, одна не причуваючої нічого дївчини, а друга мужчини, що як лютий звір причаїв ся поза нею. Він поступив ся кроком наперед, і підійшов може на метер близько до неї. Мусить зачула мимо завиваючого вихру тяжкі кроки, бо нараз обернула ся, і стрітила ся з ним око в око. В тій же хвили страшений удар повалив єї на землю. Не мала часу не то змовити молитву, але хоч би лиш крикнути. Саме що стояла ще як красавиця в цілій гордости своєї молодечої краси, а за малу хвилинку лежала вже бідолашна убитим трупом на земли. Моряк заробив собі кровавий гріш.

Коли старий і єго син зачули як луснуло від удару, і побачили, що дївчина повалила ся на землю, вибігли чим борше із своєї криївки. Бурт, з своєю палкою в руцї, стояв нахилений над трупом.

— Ані не писнула! — сказав він. — А Ви що на то?

Джірдльстон взяв єго за руку і ґратулював єму теплими словами. — Чи засьвітити ліхтарню? — спитав він.

— Змилуй ся, не сьвіти! — просив Езра.

— Я не гадав, мій сину, щоби з тебе був такий боягуз — сказав на то купець. — Але я знаю добре стежку до фіртки, і міг би знайти єї навіть з завязаними очима. Добре стало ся, що нема ніяких слїдів крови! Ось чому бук лїпший як ніж.

— Правду кажете, старий — відозвав ся на то Бурт потакуючи.

— Будьтеж так добрі та возьміть за один конець а я возьму за другий. Коли хочете, то я піду наперед, бо знаю лїпше дорогу. Поїзд надїде за малої пів години, отже нема богато часу. Опісля не можна вже буде нічого викрити.

Джірдльстон взяв убиту дївчину за голову а Бурт вхопив за ноги. Езра ішов за ними, і єму здавало ся, як би то все був лиш якийсь страшний сон. Він признавав конечність убийства, але не подумав о тім, як страшне буде єго виконанє. Вже став був каяти ся, що згодив ся на то. Але відтак прийшли єму на гадку сьвітлі вигляди фірми, котру лиш смерть дївчини могла здержати від упадку. Як же міг би він, той, що навик був до всїлякої розкоші, жити в ганьбі і біднотї, яка ждала єго по упадку фірми? Скорше повісив би ся на першій лїпшій сухій галузи, як то! Все то насувало ся єму на гадку, коли ішов по ховскій стежці, що поможи деревами вела до малої фіртки.

44.

Коли Тома і майор станули на двірци Ватерлю — сей послїдний, страшенно задиханий, як о тім було вже попереду сказано — застали там Німця і обох єго товаришів, що чекали вже на них. Один з обох тих панів був досить довгий і тонкий, і мав на собі довгий сурдут, котрий позапинаний на всї ґузики аж під шию, мало що не попукав па нім. Єго шпаковате волосє спадало єму аж на ковнїр, а бороду мав коротко підстрижену, щетинасту. Мимо єго драптивого одіня, мав той чоловік щось благородного і потягаючого в собі. На шиї мав досить грубий шнурок, на котрім висїв цвікер. Він всадив єго на ніс, і став приглядати ся докладно тим панам, котрим хотів присьвятити свою прислугу.

Більов з Кіля був то малий, темноокий, гладко виголений чоловічок, жвавий і рішучий в своїх рухах, а з поверховности подобав більше на якого Кельта як на Тевтона. Він видавав ся дуже ввічливим і увіряв майора страшенно покрученою англїйскою мовою, який він дуже щасливий з того, що може зробити якусь прислугу тому, котрий був так добрий і щирий для їх вельми поважного і доброго приятеля Бавмзера. Оба чужинцї були дїйстно дуже преданні Німцеви, а майор зачав здогадувати ся, що єго приятель був в їх крузї якоюсь дуже знатною особою. Оба чужинцї подобали ся єму з лиця, і він рад був з того, що они будуть єму помагати.

Тимчасом лагодило ся якесь нещастє для їх походу. Коли спитали ся при касї білетовій, довідали ся, що борше як за дві години не відійде ніякий поїзд, а і тогди поїде лиш мішаний поїзд, котрим не заїдуть до Бедеворт як около осьмої години. На ту вість Дінсдаль

висимість, а яко не просьвічений не може брати в житю народнім участи в такій мірі, як се робить міщаньство і селяньство инших народів.

Одиноким средством на се єсть — розбудити між нашим міщаньством і селяньством рух промисловий і ремісничий і через то дати тому міщанинови і селянинови нові средства до житя. Однак о ремеслї і промислї може бути бесїда лиш тогди, коли з помежи наших міщан і селян виховаємо ремісників і промисловців. „Народна Торговля" підготовляє нашу молодіж на будучих купцїв, а в цїли несеня нашим селянам і міщанам помочи до вобразованя своїх дїтий на добрих ремісників і спосібних промисловцїв, завязало ся товариство „Руска Бурса ремісича і промислова", котре даючи своїм потомцям будь-то цїлковите удержанє, будь-то удержуючи їх за малою доплатою або даючи їм грошеві запомоги і приміщуючи їх в робітнях добрих майстрів, подає їм можність учити ся ремісла і промислу, а через се підготовляє утворенє серед Русинів стану ремісничого і промислового.

На жаль однакож тая в своїх наслїдках дуже важна інституция не дізнає від загалу Русинів такої підпори, яка би їй належала ся, а найлучшим доказом сего єсть мале число членів а ще менша скількість вплат членьских, котрі в 1900 р. принесли всего-на-всего 168 корон на 151 членів. Через сей брак підпори від загалу мусїла Руска Бурса ремісича і промислова замкнути 1900 рік недобором в висоті 302 К. 92 сот., котрий покрито з майна товариства, яке остало з кінцем 1899 р. Той недобір оправдує єя сим, що Руска Бурса ремісича і промислова, не могучи оперти ся конечній потребі, збільшила в 1900 р. число питомцїв з 6 на 12, а се потягло за собою збільшенє видатків на харч, розширенє мешканя і на закупно інвентаря. (Конець буде).

Новинки.

Львів дня 2 го цьвітня 1901.

— **Затвердженє вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір о. Виктора Мазикевича, гр. кат. пароха в Диниськах на заступника презеса ради повітової в Раві рускій.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий виїхав в пятницю під вечер до Золочева, аби в суботу відвідати ґімназию. На его приняте поставлено в Золочеві триюмфальні ворота коло почти і коло церкви і прибрано церков. З Золочева мав владика удати ся до Бережан відвідати ґімназию, а звідси виїхати до Краснопущі на реколекциї для сьвященників.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені вернув до Львова.

— **З перемискої єпархії.** Завідательства одержали оо.: Сев. Яминьский в Лімній, декан. жукотиньского, Ів. Фекула в Ростайнім, дек. дукляньского, — Презенту на Тучапи, дек. судововишеньского одержав о. Ром. Кордасевич. — Сотрудництво в Реклинци, дек. белеского, одержав о. Теоф. Клим.

— **Дирекция фонду пропінацийного** розписала лїцитацию на аренду пропінациї в кількадесятьох місцевостях Галичини. Про речинець, коли лїцитациї відбудуть ся як і про близші услівя можна довідати ся в дотичних старостствах. Найблизші лїцитациї відбудуть ся 18 цьвітня.

† **О. Яків Єліта Неронович,** довголїтний парох в Розборі, деканата порохницкого, шамбелян Є. Сьв. Папи, вислужений декан і почетний крилошании перемискої Капітули, упокоїв ся дня 29 н. ст. марта с. р. о 8 годині вечером в Розборі, принявши сьв. Тайни. Покійний був найстаршим сьвящеником між духовеньством всїх трех диецезий і дня 25 н. ст. мая сего року мав скінчити сто лїт житя. Звиж 50 лїт дійствував яко парох в Розборі і довгі лїта був віцедеканом і деканом порохницким, з котрого то чину уступив ледви перед роком, то-ж видко, що сили фізичні і умові мусїли покійному служити, коли власти духовні повірили ему веденє повного одвічальности уряду деканального в так глубокій старости. З початком лютого сего року іменував покійного Папа своїм шамбеляном.

— **З руского товариства педаґоґічного.** На засїданю видїлу дня 23 марта ухвалено розширити бурсу товариства від нового року шкільного так, аби можна до неї приймати замість 30 що найменше 50 учеників. Ухвалено також приймити для товариства урядника.

— **Огні.** В Лїшни коло Дрогобича знищив огонь дня 27 марта загороду господаря Василя Фрайта. Загорода була обезпечена на 1000 К. Причина пожару незвістна.

— **Самоубийство.** В селї Млинові, брідского повіта, повісив ся сими днями економ Мойсей Кац. Причиною самоубийства було то, що видалено его зі служби.

— **О спадщину.** В справі арештованя віденьского банкіра Фоґля, що хотів присвоїти собі спадщину по Тавбинї, доносять, що оногди арештовано ще й Франца Данека, давного писаря Тавбинового, а сина господинї помершого дивака, котрий скоро лиш Тавбинови погіршило ся, побіг зараз по Фоґля. Франц розповідав своїй матери, що Тавбин, коли вже лежав смертельно хорий, казав прикликати его до себе і сказав ему до уха так, що нїхто того не міг чути: „Франц, ратуй мене, тоті люди хотять менї все відобрати. Данекова мати, розповідав, що Фоґель зараз по смерти Тавбина купив Францови цїлісеньке нове одїнє; він, Фоґель, віддав був також еї сина на практику до банку у свого наслїдника і через цїлий час коли той там практикував, платив ему що місяця з власної кишенї; так само давав Фоґель учити Франца Данека купецкого фаху. Характеристична річ, в який спосіб Данек познакомив ся з Тавбином. В падолистї 1899 р. стояв Данек одного дня при улици Шулерштрасе перед таблицею з анонсами і глядав там, чи не знайде відповідного місця для себе. Аж ось приступає до него якийсь постарший вже і недбало убраний панок та питає, що він тут робить. — Шукаю — каже Данек — якоїсь посади, бо менї дуже зле тепер веде ся. На то каже ему Тавбин, що потребує писаря і зараз приймив его на службу, але платив своїм звичаєм дуже мало. Але й то правда, що Данек майже не мав нїякої роботи у Тавбина, хиба що часом ходив до банку міняти купони, або яко післанець до Фоґля і до инших не многих знакомих Тавбина. Через Франца дістала ся і его мати за господиню до Тавбина. Отже й той Франц Данек каже, що Тавбин мав около 580.000 зр. або 1,160.000 К., а Фоґель знов перечить тому і каже, що дістав по Тавбинї спадщину лиш в сумі 371.000 К. або 185.500 зр.

— **Померли:** Антонина Березовска, жена п. Володимира Березовского, урядника Видїлу краєвого, дня 30 марта в 34-ім роцї житя; — о. Іван Юркевич, парох в Германові і декан львівско-загородский, дня 30 с. м. в 79-ім роцї житя, а 54-ім сьвященьства.

мало що не минув ся; бігав по цїлім двірци, та не давав урядникам спокою, і просив їх, щоби они приставили ему окремий поїзд а він заплатить, що лиш они самі схотять. Але то не могло стати ся зі взгляду на то, що в суботу єсть дуже великий рух. Отже не лишалось їм нїчого як лиш чекати. Всї три чужинцї пішли покріпити ся, а знайшовши відповідну реставрацию, щезли в ній, та гостили ся там по королївски на рахунок Бавмзера. Майор Товія Клюттербук лишив ся з Томою, котрий не хотів нїяк уступити ся з перону. Майор знайшов хорошеньке мале лице, таки зовсїм недалеко, де би був міг весело пересидїти якийсь час, але не міг зважити ся лишити свого товариша самого хоч би лиш на мінуту.

А то було дійстно щастє, що молодий Дінсдаль мав того дня таких добрих приятелїв при собі. Він виглядав так якось дивно і був так роздразнений, що аж люди, котрі переходили попри него, оглядали ся і дивили ся на него. Очи стояли ему стовпом і були широко отворені та надавали его лицю якийсь перестрашуючий вираз. Він не міг анї хвильки всидїти, лиш бігав то сюди то туди, бо его палила якась шалена енерґія, а майор і собі бігав разом з ним та розповідав ему всїлякі правдиві і видумані історії, щоби лиш его розвеселити. Але він був на все як би глухий.

Езра Джірдльстон поїхав на чотири години борше перед ними. Отся гадка палила Тому мов огнем і не давала ему подумати нїчого розважнїйше. Він знав натуру Кеті досить добре і був переконаний, що она би нїколи не була розповіла пани Скуллї такої обави, як би не мала до того зовсїм певної причини. Та й поминувши вже самі еї слова, то щож мало би значити то цїле еї укриванє, як не якусь історию, що боялась ся Божого сьвітла. Коли розважив то, що довідав ся о асекурациї кораблїв, і пригадав собі, в який спосіб старий Джірдльстон намовив его залишити всяку переписку з панною Кеті, то вже міг всего сподївати ся по своїм спільнику. Він знав також, що на случай смерти Кеті, еї гроші припали би еї опікунови. Так отже не бракувало анї одного огнива в цїлім тім ланцуху доказів, що заносить ся на якийсь злочин. А хтож був той обідранець, котрого Езра забрав з собою? Тома аж волосє рвав собі з голови, коли погадав собі, як він був безсильним і що своїм нерозважним поступованєм дав молодому Джірдльстонови вирвати ся із своїх рук.

Майор говорив нераз опісля, що ті дві години були найдовші для него, які він лиш коли мав в житю, а Тома міг потвердити то чувство. Але всему мусить прийти конець та остаточно і вказівки на годиннику на двірци, що иноді здавали ся, мов би зовсїм стояли, почали доходити до тої години, в котрій мав відходити поїзд до Порсмес. Бавмзер і оба его приятелї вернули були з позакурюваними папіросками, а в наслїдок свого побуту в реставрациї виглядали вдоволені. Так отже всї пять товаришів всїли до ваґона першої кляси і чекали, коли поїзд рушить в дорогу. Докиж то мало тревати, заким відбула ся ревізия білєтів, надапє пакунків і залагодженє всїх формальностий? Наконець, Богу дякувати! засвистала свиставка старшого кондуктора а як би у відповіди на то засопіла льокомотива і они рушили щасливо в дорогу.

Аж тепер прийшло ся богато розважати, що і як робити. Тома Бавмзер і майор говорили о тім по тиху, підчас коли оба чужинцї балакали з собою по нїмецки і курили одну папіроску за другою. Тома був за тим, щоби їхати просто до праїєрі і зажадати від Джірдльстона видапя его вихованки. Майорови і Нїмцеви видавало ся таке поступованє нерозумним. Тим поставили би ся на незаконнім становищи. Джірдльстон потребував лиш сказати, а він би певно так і зробив, що цїла тота історія то лиш сьмішна видумка; якиж могли они на то поставити докази і як мали би оправдати своє поступованє? Хоч би підозрінє і як було оправдане, то все-таки було то лиш підозрінє, котре другим може не видавало би ся так поважним.

— А щож би Ви радили? — спитав Тома і повів рукою по своїм горячім чолї.

— Послухайте! Розкажу Вам мій плян — відповів старий вояк — а менї здає ся, що мій приятель Бавмзер зовсїм на него згодить ся. О скілько знаю, то цїле то місце обведене довкола муром, в котрім єсть лиш один вхід. Без сумніву мусимо чекати поза муром, а один може яко передна сторожа влїзти до середини і розвідати, як справа стоїть. Він мусить від самої панни довідати ся, чи она жадає якої помочи і що хоче, щоби ми робили. Коли не зможе аж до неї дістати ся, то мусить вишпіґувати цїлий дім довкола і розглянути ся та підслухати тілько, кілько зможе. Будемо мати тогди основу, на котрій зможемо дальше робити. Я маю при ланцушку від мого годинника свиставку, котру менї дарував був колись на памятку Чарлї Джіль. Наш передняк може еї взяти з собою, а коли би ему треба зараз помочи, то нехай лиш свисне, а прочі чотири прибіжать до него. Але як то я перелїзу через мур — закінчив майор зажурений і глянув по собі — то більше показує, як я можу сказати.

— Я маю надію, мої любі приятелї — відозвав ся Бавмзер з нїмецка по анґлїйски — що зробите менї ту честь, щоби я перший пішов наперед, бо коли я служив ще при швабс-

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 цьвітня. Розісланий вчера порядок дневний найблизшого засіданя палати послів, котре відбуде ся дня 18 с. м. обіймає між иншими: Справоздане комісиї о заяві архикнязя Франц Фердинанда, друге читане закона о горівчанім податку і перше читане буджету.

Марсилія 2 цьвітня. Вчера перед полуднем закінчив ся страйк портових робітників. Працювало в порті 3500 робітників.

Чернівці 2 цьвітня. Будинок судовий в Садаґурі згорів вчера цілковито. З великим трудом виратувано книги ґрунтові. Всї иншї акти згоріли.

Вашинґтон 2 цьвітня. Після наспівших вістий заявила Росия, що зірве з Хіною дипльоматичні зносини, коли російско-хіньский договор не буде піднесений.

Капштадт 2 цьвітня. Ґен. Френч воює у всхіднім Трансвали. Бури висадили у воздух два поїзди, при чім 6 осіб погибло.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нїкому.

О п о в і с т к и.

— М а ю н а п р о д а ж: 10 пнів пчіл в улиях рамових галицк. товариства пчільничого. Улиї суть дуже добрі і міцні. Також машинку до роблення штучної вощини; коштувала 26 зр., продам за 16 зр. — Річники „Народної Часописи“, від першого числа 1891 р. до послїдного числа 1900 року. — Григорий Ш о т у р м а в Білій, почта Чортків.

— З н и м к и ф о т о ґ р а ф і ч н і робить Н. В о й ц е н к о, фотоґраф в Завалю, почта Снятин.

— П ч о л и н а п р о д а ж: 50 до 100 пнів, разом або поодиноко, має Я. Х м і л ь в Л о п у ш а н а х, почта Олїїв (коло Зборова.)

М. П.: Про купелї в Дорні на Буковині можемо Вам тепер подати докладнїйшу інформацию: Єсть то найвисше положене в Европі жереловище зелїзної води при устю Дорни до Бистриці. Сезон купелевий починає ся від 1 червня і триває до 30 жовтня. У всяких справах купелевих треба відносити ся до лїкаря купелевого дра Артура Лебеля (Löbel), найлїпше по нїмецки, або також написати до завідательства дому купелевого (Verwaltung der Bade-Anstalt in Dorna) і зажадати присланя проспекту, з котрого довідаєте ся всего, чого Вам потреба. Там видають купелї мінеральні, зелїзні, намулові, солодові, сировичні і соснові. Також відбуває ся лїчене молоком і жентицею. Прогульки в гори. Послїдна стация зелїзниці Кімполюнґ. — **М. М. з Кол.:** Підручника для науки слюсарства о скілько знаємо нема в польскім язиці. Впрочім запитайте в школї слюсарскій в Swiątnikach. Єсть нїмецкий підручник: Kunst- Bau u. Maschinenschlosser v. A. Lübke, 2 Aufl. Weimar 1892. — В польскім язиці єсть переклад з нїмецкого Врозіюса і Kocha Szkoła maszynisty, підручник для урядників і учеників шкіл технічних. До варстату зелїзничого вступає ся яко звичайний робітник, а коли хто має висші науки, то на курс для машиністів, і аж по відбутю того курсу здає ся іспит. — В справі другого питаня мусимо аж самі розвідати, що нам досить трудно приходить і длятого не можемо сказати, коли дамо відповідь.— **М. Гог.:** На жаль не можемо сказати, бо на память не знаємо і мусїли би аж самі шукати по „Правдах“ і „Зорях“. Ви прецї у Львові, то підіть до котрого з панів професорів лїтератури, а они чей Вас поінформують. — **Іпол. О. в Ст. П. на Буковині:** Вибачте, що скажемо Вам, що Ви своїм питанем закрутили нам голову; але се стало ся і мимо Вашої волї. За місцевостию Омільско перешукали ми всїлякі можливі підручники: „Ґеоґрафічний словар Ріттера“ (дуже докладний), Skorowidz Буґна, словар почтовий, всїлякі урядові шематизми і нїгде не могли знайти такої місцевости. Остаточно прийшли ми до того переконаня, що в тій новинці, котру Ви витягли з якоїсь ґазети єсть імовірно похибка друкарска; видруковано „Омільско“ замість — Опільско. Що до походженя Вашої родини і шляхотства єї можна довідати ся хиба лиш в архівум Видїлу краєвого; але за се треба би добре заплатити, щоби хтось посидїв там кілька або й кількадесять днів та пошукав в стосах книг. Ми би скорше гадали, що Ваше назвиско походить або від руского імени Омелян (Омелько, Емілян) або від ческого Womela, Womelsky — спольщеного опісля Omelski і зрущеного на Омельский. — **Ярослав Надія:** Ваші льоси невитягнені. За сербский льос витягнений в амортизациї, взяв собі банк лиш тілько, кілько єму належало ся за єго посередництво та видатки а останок виплатив Вам, отже взяв собі лиш 5 зр. 15 кр. Тягнене льосів Інвалїд. льотериї відбуло ся 23 с. м. Напишіть до редакциї ґазети льосової „Nadzieja“ (Дім банковий Schellenberga) і кажіть прислати собі числа тої ґазети за цьвітень а там знайдете лїсту тягненя. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора К и р и л а К а х н и к е в и ч а, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Н а д і с л а н е.

Сим маю честь повідомити Вп П. Т. Публику, що набувши

Готель „ІМПЕРИЯЛЬ“ у Львові

відновив я єго основно і завів ріжні реконструкциї і улїпшеня, так, що готель „Імперияль“ під взглядом комфорту і чистоти не уступає першорядним готелям заграничним. — Мимо значних вкладів, які я поробив, знизив я цїни комнат, так, що тепер можу поручити комнати, почавши вже від 2 корон разом з услугою.

Впевняючи, що моїм сильним старанем буде вдоволити всякі вимоги П. Т. Публики, поручаю ся ласкавим взглядам і пишу ся з поважанем:

А. Янковский.

ких стрільцях, то мене уважали завсїгди за найлїпшого ґімнастика.

— То менї належить ся перше місце — відозвав ся на то Тома рішучо.

— Ви маєте перше право до того — сказав майор. — Що то за поганий поїзд. Господь знає! Їде так поволи, як той поїзд, котрим їхав Джіммі Треверс від інтендантури в Америцї. Він розповідав менї, що одного разу їхали собі вигідненько, аж побачили перед собою корову на шинах. Розуміє ся, всї гадали, що поїзд переїде корову, але не стало ся нїяке нещастє; корова ішла спокійно дальше і незадовго щезла їм з очий, а они таки єї не дїгнали. Ось ми вже й на якійсь стациї. Пане кондуктор, чи ще далеко до Бедеворт?

— Слїдуюча стация, пане.

— Богу дякувати! За двайцять мінут буде осьма. Ми спізнили ся. То завсїгди так буває, коли чоловікови пильно.

Була майже осьма година, коли станули на місци. Начальник стациї справив їх до „лїтаючого вола“, де наймили собі той сам візок, котрим перед кількома тиждням їхали Джон Джірдльстон і Кеті. Заким коня запряжено, показував годинник майже знову пів години більше.

— Поганяйте, мій любий так борзо як лиш можете та везіть нас до прайері.

Забурмошений паробок не сказав на то нїчого але на єго флеґматичнім лици показав ся якийсь вираз здивованя. Тілько лїт так мало було чути про сей монастир, що в Бедеворті майже вже були забули, що він ще єсть. Він став роздумувати о тій якійсь дивній подїї, коли так їхав серед темноти, але не міг нїчого иншого в своїй голові придумати, як лиш то, що найвисша пора, щоби відповідно до того підвисшити цїну їзди.

Була то страшна ніч, мокра і студена а вихор звіяв ся був такий, що ледви можна було устояти ся на ногах. Але нїкому з тих пятьох людий не був той вихор і при думцї. Оба чужинцї так були заразили ся тим роздразненем своїх товаришів, чи може так дуже уважали цїлу ту справу мов би за свою, що так само були занепокоєні як би й тамті.

— Чи довго ще їхати? — спитав майор.

— Брама он там на горі, на кінци сеї дороги.

— Не ставайтеж зараз коло брами, лиш поїдьте трохи дальше попри ню.

— Та бо там нема нїякого иншого входу крім тої брами — відповів візник.

— Робіть то що Вам ся каже — сказав майор коротко.

На лици візника проявило ся знову якесь безконечне здивоване. Він обернув ся трохи на бік на своїм сидженю і придивляв ся лицям своїх пасажирів, о скілько то було можна при слабім сьвітлї. Єму прийшло на гадку, що єго моглиби в справі сих панів покликати на сьвідка і він мусїв би складати присягу. — Отсего грубого з червоним лицем я би зараз пізнав — замуркотів він сам до себе, — а того з жовтою бородою та палицею також.

Они поїхали попри стовпи з полупаними гербами, а відтак дальше вздовж високого муру. Коли відїхали може на яких сто метрів від брами, приказав майор візникови станути і всї позлазили. Не торгували ся і заплатили підвисшену цїну, а паробок навернув возом і поїхав домів постановивши собі кріпко станути перед урядом повітової полициї і розповісти там про тих якихсь підозріних незнакомих, котрих він привіз до прайері.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)